

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ετησίᾳ. δρ. 8,—

Ἐτησίᾳ φρ. χρ. 10,—

Ἑξάμηνος. 4,50

Ἑξάμηνος > > 5,50

Τρίμηνος. 2,50

Τρίμηνος > > 3,—

Δι' συνδρομὰς ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἰσάσιον μηνὸς

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λαπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστον λαπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὀδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 17ος

Ἐν Ἀθήναις, 15 Μαΐου 1910

Ἔτος 32ον.—Ἀριθ. 24

ΔΙΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ ΤΩΝ ΜΙΚΡΩΝ ΜΑΣ

Ἀπὸ τὸν ἄλλον μῆνα ἀρχίζουν αἱ διακοπαί. Εἶνε ἡ ἐποχὴ ποῦ τὰ παῖδιά ἔχουν περισσότερον καιρὸν νὰ παίζου. Ἀπὸ τὴν λοιπὴν θὰ τοὺς μάθω διάφορα παιγνίδια καὶ ἀρχίζω σήμερον μὲ μερικὰ χειροτεχνήματα, ποῦ εἰμποροῦν νὰ τὰ κατασκευάσουν καὶ τὰ μικρότερα παῖδιά, ἀγρία ἢ κορίτσια.

Βλέπετε αὐτὸ τὸ κομψότατον γραφεῖον, μὲ τὰ πολλὰ συρτάρια ; Ἀπὸ τί νομίζετε ὅτι εἶνε κατασκευασμένον ; — Ἀπὸ κουτιά σπέρτων τῆς ἀσφαλείας !

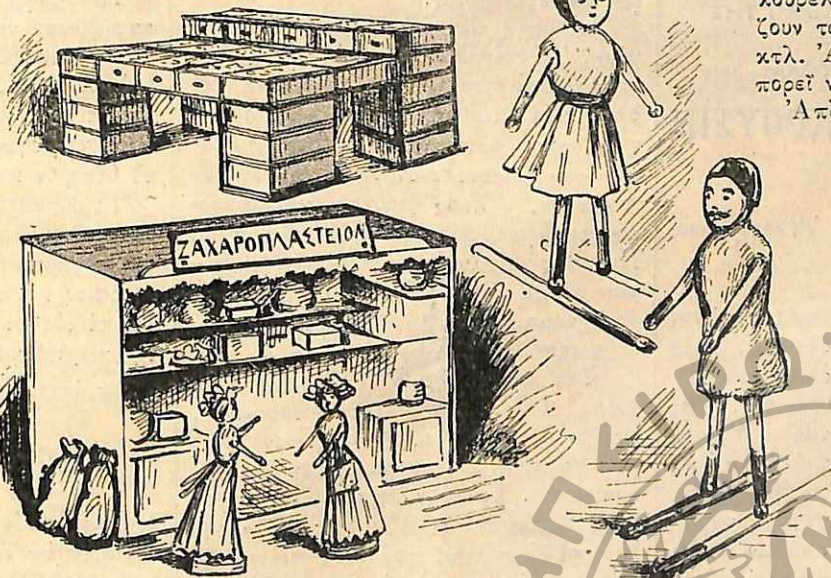
Τρία κουτιά κολλημένα μὲ γόμην, τὸ ἐν ἐπάνω εἰς τὸ ἄλλο, σχηματίζουν κάθε πόδι. Πρέπει νὰ κάμετε τέσσερα τέτοια πόδια. Ἐπειτα θὰ ἐνώσετε μετὰξὺ των δεκαπέντε κουτιά, εἰς τρεῖς σειράς, ἀπὸ πέντε κουτιά ἢ καθεμία, καὶ θὰ κατασκευάσετε ἓνα μεγάλο τετράγωνον, τὸ ὁποῖον θὰ κολλήσετε ἐπάνω εἰς τὰ τέσσαρα πόδια. Τὸ τραπέζι ἔγινεν. Ἐπειτα θὰ κάμετε ἄλλην μίαν σειρὰν ἀπὸ πέντε κουτιά, καὶ θὰ τὴν κολλήσετε ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι, εἰς τὴν ἄκρην.

Ἡ σειρὰ αὐτὴ θὰ εἶνε ἡ ἐταξέρα μὲ τὰ συρτάρια. Κάθε κουτί εἶνε καὶ ἓνα συρτάριον. Θὰ τρυπήσετε τὴν ἐμπροσθίαν πλευρὰν καὶ θὰ περάσετε ἓνα κομματάκι σπέρτου. Ἡ ἀπλὴς θὰ τὸ κολλήσετε ἐπάνω, ἀφοῦ τὸ κόψετε ὅσον χρειάζεται. Εἶνε τὸ χερσὺν τοῦ συρταριοῦ. Ἀπὸ αὐτὸ θὰ τὸ τραβᾶτε καὶ θάνοιγοκλείνη. Ἄλλα τρία τέτοια συρτάρια κατασκευάσετε εἰς τὸ ἐμπροσθινὸν μέρος τοῦ γραφείου. Βάφετε ἔπειτα τὸ σύνολον μὲ σκού-

ρον καφέ χρῶμα, — θὰ ἔχετε βέβαια νεορομπογιές, — καὶ τὸ γραφεῖόν εἶνε ἐτοιμον. Ἄν θέλετε τώρα νὰ τὸ κάμετε ἄλλο χρῶμα, ἀνοιχτὸν κίτρινον, ἢ ἀνοιχτὸν μπλέ, κολλᾶτε ἐπάνω εἰς τὰ κουτιά ἄσπρον χαρτί, καὶ ἔπειτα τὰ βάφετε ὅπως σᾶς ἀρέσει.

Μὲ κουτιά σπέρτων ἐπίσης — καὶ ὑποθέτω ὅτι ἔχετε ἢ εἰμπορεῖτε νὰ μαζεύσετε ἄφθονα, — κατασκευάζονται καὶ ἄλλα ἐπιπλα μὲ τὸν ἴδιον τρόπον ποῦ κατασκευάσθη τὸ γραφεῖον. Ἄλλ' αὐτὰ πλεοντάξιμον εἰς τὴν φαντασίαν σας.

Τὸ ζήτημα εἶνε ὅτι εἰμπορεῖτε

ἔτσι νὰ ἐπιπλώσετε ὁλόκληρον στίβον κούκλας. Νὰ κάμετε δὲ ἀκόμη καὶ ὁλόκληρον μαγαζί. Βλέπετε, παραδειγματικὸς γάρ, αὐτὸ τὸ ζαχαροπλαστεῖον ; Οἱ τοῖχοι του καὶ ἡ σκεπή του εἶνε καμωμένα ἀπὸ χονδρὸν χαρτί παλαιῶν φιγουρινῶν. Ἀπὸ τὸ ἄσπρον, ἀπὸ μέσα ἢ ζωγραφισ. Τὰ τραπέζια, ἢ μπάγκες, ἢ ἐταξέρες κτλ. εἶνε καμωμένα ἀπὸ κουτιά σπέρτων καὶ ἀπὸ καρτονάκια. Ἡ δὲ καραμέλας καὶ τὰ μπομπόνια καὶ τὰ ἄλλα γλυκίσματα, εἰμποροῦν νὰ παρασταθοῦν μὲ χάνδρες διαφόρων χρωμάτων σὲ πλατάκια

χάρτινα, ἢ νὰ γίνουν ἀπὸ χαρτάκια κατὰλλήλως χρωματισμένα. Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι ὅλ' αὐτὰ πρέπει νὰ εἶνε κομψὰ καὶ καθαρὰ. Ὅχι τσαπατσούλικα πράγματα...

Ἀπὸ τὸ ζαχαροπλαστεῖον βλέπετε καὶ δύο κυρίες ποῦ ψωνίζουν. Πῶς θὰ γίνουν αὐταί ; Ἀλλὰ εἶνε τὸ εὐκολώτερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου νὰ κατασκευάσετε δύο κυρίας : Ἀπὸ ψίχαν ψωμιοῦ διὰ τὸ κεφάλι καὶ τὸν κορμόν, καὶ ἀπὸ σπέρτα διὰ τὰ χέρια καὶ διὰ τὰ πόδια. Ἐπειτα τὸ σῶμα αὐτὸ ἢ ὁ σκελετὸς ἐνδύεται μὲ διάφορα κουρελάκια, τὰ ὁποῖα σχηματίζουν τὰ φορέματα, τὰ καπέλλα, κτλ. Ἀφίνω δὲ ὅτι ὅλ' αὐτὰ εἰμπορεῖ νὰ εἶνε καὶ χάρτινα.

Ἀπὸ ψίχαν ψωμιοῦ καὶ ἀπὸ σπέρτα εἰμπορεῖτε νὰ κατασκευάσετε τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν ποῦ παγοδρομοῦν. Τὰ πόδια των εἶνε δύο σπέρτα, εἰς τὰ ὁποῖα κολλᾶτε ἀπὸ κάτω ἄλλα δύο, διὰ νὰ παραστήσετε τὰ παγοπέδιλα ἢ τὰ σκί.

Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σᾶς πῶ περισσότερα. Προσθετὼ μόνον ὅτι εἶνε μεγάλη εὐχαρίστησις διὰ κάθε παιδί νὰ παίξῃ μὲ παιγνίδια ποῦ κατασκευάσε μόνον του. Ἀλλὰ καὶ τὰ μεγαλειότερα παῖδιά, χάριν διασκέδασις, εἰμποροῦν νὰ κάμνουν τέτοια παιγνίδια ωραιότατα καὶ νὰ τὰ χαρίζουν — ἄλλη χαρὰ — εἰς τὰ μικρὰ των ἀδέλφια.

Η ΤΡΙΣΕΥΓΕΝΗ

ΘΑΛΑΣΣΑ

Θάλασσα, γυαλίξεις ήσυχη πολύ
φαίνεσαι σαν νάσαι φωτερό γυαλί.
Θάλασσα, ο αέρας σέχει άγριεμένη,
πάντα σου τὸ κύμα στ' άλλο ξεθυμαίνει.
Θάλασσα, φουρτούνα σ' έχει άνακατώσει,
πόσοι θά πνιγούνε σιά νερά σου, πόσοι!
Πόσαις μάνναις μαύρα θά φορέσουν πάλι,
πόσαις χήραις θάρθουν κάτω στ' άκρογιάλι,
θάρθουν γιὰ νά κλάψουν. "Αχ! τί συμφορά,
Θάλασσα, όρφανεύεις, κλέβεις τή χαρά!

ΣΤΗ ΛΙΜΝΗ

Τὰ ψάρια στὴ λίμνη
—Χρυσὸ μπαρμουνάκια—
στ' άγκίστρι νά πιάσουν
ζητοῦν τὰ παιδάκια.

Τὸ δόλωμα ρίχνουν
σ' ὀλόχρυσο ψάρι
κ' ἐκεῖνο, πρὶν νοιώσουν,
κρυφὰ θά τὸ πάρη.

Δέν ξεύρουν τὴν τέχνη,
τ' άγκίστρι τραβούνε,
κ' ἀντὶ χρυσὸ ψάρι
κυττοῦν, τί νά δοῦνε;

Χορτάρι τῆς λίμνης
πῶς εἶχαν ψαρέψει!
Τὰ ψάρια τὸ δόλο
τοὺς εἶχανε κλέψει.

Α. Κ. ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΣΥΓΚΡΟΥΣΙΝ

Αγαπητοί μου,

ΙΜΑΙ ἀπὸ τοὺς ὀλίγους, τοὺς ὀλιγίστους ἀνθρώπους, —εἰς τὰς Ἀθήνας τοῦλάχιστον, —ποῦ ἠτύχῃσαν νάπο-
λῆσαν τὸ μοναδικὸν θέαμα τῆς συγκρούσεως τοῦ κομήτου μετὰ τὴν γῆν. Εὐ-
τυχῶς, κατὰ τὰς προρρήσεις τῶν φρο-
νιμωτέρων ἀστρονόμων, ἡ σύγκρουσις αὐτῇ δὲν εἶχε κανένα κίνδυνον διὰ τοὺς κατοίκους τῆς γῆς· παρουσίασε μόνον ἀπειρίαν ὠραίων καὶ ἐμπληκτικῶν φαι-
νομένων, τὰ ὅποια θά προσπαθῶ, ὅχι πλὴν νά περιγράψω —θὰ ἦτο ἄδύνα-
τον! — ἄλλ' ἀπλῶς νά καταγράψω.

Πολὺ πρὸ τῆς ὀρισιμένης ὥρας τῆς

συναντήσεως, τὰ κράσπεδα τοῦ ἀττικοῦ οὐρανοῦ ἤρχισαν νά βάφονται μετ' ὥρατον κόκκινον χρώμα. Ἡ πορφύρα τοῦ ὀρίζον-
τος, τοῦ βορείου προπάντων, ἐδυνάμυνε καὶ ἀνέβαινε βαθμὴδὸν πρὸς τὸ ζενίθ. Μετὰ μίαν ὥραν, ὀλόκληρος ὁ οὐράνιος θόλος ἀπετελεῖτο ἀπὸ μίαν διαφανή κο-
κίνην ὀμίχλην. Ὁ δίσκος τῆς σελήνης, ἡ ὅποια σχεδὸν ἐμεσουράνει, διακρινόμε-
νος ὅπως, προσελάμβανεν ἀποχρώσεις πρασίνου. Τὰ δὲ γῆνα τοπία, χρωματι-
ζόμενα παραδόξως, ὄνειρωδῶς, ὁμοιάζον μετ' εἰκόνας ζωγράφων ἱμπερσιονιστῶν.

Μετ' ὀλίγον τὸ θέαμα μετεβλήθη. Ἡ ἐρυθρὰ ὀμίχλη ἔγινε φαιά, τεφρόχρους, σκοτεινή. Ἡ ἀτμόσφαιρα βαρεῖα, μετὰ δυσκολίας ἀναπνευμένη, ἔπειθεν ὅτι εὐ-
ρισκόμεθα μέσα εἰς τὴν οὐρὰν τοῦ κο-
μήτου. Πραγματικῶς, ἡ ὥρα ἦτο τρεῖς καὶ τέταρτον μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Ἀ-
κόμη ἐν τέταρτον διήρκεσεν ὁ περίεργος αὐτὸς ἀποκλεισμός, κατὰ τὸν ὅποιον θὰ ἔλθῃς ὅτι οὐρανὸς καὶ γῆ περιετυλίχ-
θησαν εἰς ἓνα τεράστιον ἱστὸν ἀράχνης. Καὶ ἔπειτα ἔγινε τὸ θαῦμα: Κάπου ὁ ἱστὸς ἐσχίσθη, καὶ κατέπεσεν εἰς ῥάκη, καὶ ἐξηφανίσθη ἡ ὀμίχλη, καὶ ἐλάφρυνεν ἡ ἀτμόσφαιρα, καὶ ἔλαμψε πάλιν ὁ οὐ-
ρανός, καθαρὸς, αἰθριος, χρυσογάλανος, ὅπως ὅταν αἰρεται μία αὐλαία εἰς τὸ θέα-
τρον καὶ παρουσιάζεται καὶ μία σκηνὴ φαντασμαγορίας. . .

Ἡ βροχὴ τῶν διαττόντων εἶχεν ἀρ-
χίσῃ. Ἐξεπέμποντο ἀπὸ τὸ α τοῦ Κεν-
ταύρου καὶ διέσχίζον τὸ στερέωμα καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις. Ἡ λάμψις τῶν ἡττωμένων πρασίνου. Μερικοὶ ὅμως ἔχα-
μῆλοναν περισσότερον καὶ ἔλαμπαν κα-
τακόνοι. Ἄλλοι ἐξερογγύνοντο μετ' ἡρό-
τον καὶ ἄφιναν μίαν αὐλακα βαθυκύανον. Χιλιάδες καὶ μυριάδες τοιούτων μετώ-
ρων ἐξαπελύθησαν. Καὶ τὸ οὐράνιον πυ-
ροτέχνημα, ἀνεκφράστως γοητευτικόν, διήρκεσεν ἕως τὸ πρωί.

Ἐπειτα ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος. Ἀλλὰ τί ἥλιος! Φαντασθῆτε ἓνα δίσκον σκοτεινόν, σχεδὸν μαῦρον, περιβαλλόμενον ἀπὸ μίαν φωτεινὴν ἀντυγα καὶ ἀπὸ ἓν χρυσοῦν ἀκτινωτόν. Ἐφώτιζε τὴν γῆν ὀλιγώτερον ἥσως ἀφ' ὅσον τὴν φωτίζει ἡ πανσέληνος. Εἰς πολλὰ σημεία, ὁ οὐρανὸς ἐφωσφόριζε ὅπως ἡ θάλασσα τὰς νύκτας τοῦ θέρους. Ἦτο αἰθρία, καὶ ὅμως ἀστραπαὶ μεγά-
λαι, ζωηρόταται, ἐθάμβοναν συχνὰ τοὺς ὀφθαλμούς. Προφανῶς ὁ πυρὴν τοῦ κο-
μήτου εὐρίσκειτο ἐμπροσθεν τοῦ ἡλίου, ἐνῷ ἡ οὐρὰ τοῦ, ἡ ὅποια ὠχρόλαμπε πᾶσα διασχίζουσα ὡς ἄλλος γαλαξίας ὅλον τὸν οὐρανόν, ἤγγιζεν ἀκόμη μετὰ τὸ τελευταῖόν τῆς ἄκρον τὴν γῆν. . .

Ἐν γίλημ' ἀκόμη, καὶ τὰ δύο οὐρά-
νια σώματα ἀποχωρίζονται. Ἰδού, καὶ ἡ ἔκλειψις τοῦ ἡλίου τελειώνει. Ὁ δίσκος τοῦ βαθμὴδὸν μένει ἐλεύθερος. Τὸ φῶς τοῦ ἐξαφανίζεται τώρα καὶ ἄλλο φῶς καὶ

τὰ ἔκτακτα φαινόμενα παύουν. Ἡ ἡμέρα προβαίνει ὁμοία μετὰ τὰς ἄλλας, διαδεχο-
μένη μίαν νύκτα μοναδικὴν καὶ ἀπερι-
γραπτὴν. . .

Καὶ οἱ ἄλλοι; . . .

Οἱ ἄλλοι, ἀγαπητοί μου, δὲν εἶδαν τίποτε. Τίποτε, παρὰ ἓνα κομμάτι τῆς οὐρᾶς τοῦ κομήτου ὠχρότατον, ἐπάνω ἀπὸ τὸν πρωῒνον Ὑμηττόν. Καὶ ὅμως κανεὶς Ἀθηναῖος δὲν ἐκοιμήθη ἐκείνην τὴν νύκτα. Ὅλοι ἐπήραν τοὺς δρόμους καὶ . . . τὰ βουνά, ἀνέβησαν εἰς τὸν Λυ-
καθητόν καὶ εἰς τὸν λόφον τοῦ Ἀστερο-
σκοπίου, ἡ ἐβγήκαν εἰς τὰς ταρατάσας τῶν. Ἐως τὸ πρωὶ ἔμειναν ἔξω. Ἐως τὸ πρωὶ ἤγγρύνησαν καὶ οἱ ἀστρονόμοι πρὸ τῶν τηλεσκοπίων. Καὶ ὅμως, τί-
ποτε, τίποτε, τὸ παραμικρόν! . . . Τὸ-
σον ποῦ τὴν ἄλλην ἡμέραν κανεὶς δὲν ἤ-
ξευρεν, — οὔτε ὁ κ. Αἰγινήτης, — ἂν ὁ κομήτης ἐπέρασεν ἐμπροσθεν τοῦ ἡλίου καὶ ἂν ἡ οὐρὰ τοῦ ἔθιξε πράγματι τὴν γῆν. Καὶ ἄλλοι μὲν εἶπαν ὅτι ἡ συνάν-
τησις ἔγινε δύο ἡμέρας προωητέρα, ἡ ὅ-
ρις νά τὴν προσεγγίξῃ κανεὶς, ἄλλοι ὅτι θὰ ἐγίνετο μετὰ δύο ἡμέρας — καὶ τὸ νοῦ-
σας! — καὶ ἄλλοι ὅτι οὔτε ἔγινεν οὔτε θὰ γίνη ποτέ, διότι ἡ οὐρὰ τοῦ κομήτου εἶχε μεγάλην καμπυλότητα, ἀπὸ τὴν ὅ-
ποιαν ἐχώρησε νά περάσῃ ἡ γῆ χωρὶς νά ἐγγίσῃ — κτλ. κτλ.

Πῶς τώρα ἐγώ, μετ' ὀλιγίστους ἄλλους, κατάρθωσα νά ἰδῶ τόσα πράγματα; Ἀ-
πλούστατα: Διότι τὴν νύκτα τοῦ τρόμου καὶ τοῦ φόβου, μὴ πιστεύων ὅτι θὰ ἐγί-
νετο τίποτε καὶ μὴ ἔχων καιρὸν νά ξε-
νυχτίσω, ἐγύρισα εἰς τὸ σπῆτι μου μετὰ τὸ θέατρον καὶ . . . ἔπεσα νά κοιμηθῶ.

Τὸ συμπέρασμα εἶνε, ὅτι μόνον εἰς τὸν ὕπνον τοῦ θά ἤμπορούσε νά ἰδῇ κανεὶς τὴν σύγκρουσιν τῆς γῆς μετὰ τὸν κομήτην, — ὅπως καὶ πράγματι τὴν εἶδα ἐγώ. . . καὶ οἱ ὀλιγοὶ ποῦ ἐκοιμήθησαν ἐκείνην τὴν κοιμητοραγινὴν νύκτα.

Σὰς ἀσπάσομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΑΛΗΘΕΙΑ

Παρουσίαζε πρὸ τῆς φαντασίας σου τὴν εὐτυχίαν ὡς μακρινὸν τέμα ἐπὶ εὐ-
θείας ὁδοῦ. Μὴ λοξοδρομήσης ποτέ καὶ θὰ τὴν φθάσῃς ἐξάπαντος.

Ἡ φλυαρία εἶνε προδότις ἀδυνάτου πνεύματος.

Ἡ πεῖρα εἶνε τρόπαιον, ἀποτελούμε-
νον ἀπὸ ὅλα τὰ ὅπλα, τὰ ὅποια μᾶς ἐ-
πλήγωσαν εἰς τὴν ζωὴν.

Μία ἀγγλικὴ παροιμία λέγει: "Ἄν αἱ εὐχαὶ ἦσαν ἄλογα, οἱ ζητιᾶνοι θὰ ἐπὶ-
γαίναν καθάλλα.

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Περίληψις τοῦ Πρώτου: — Ὁ γέρον βασιλεὺς τῶν Βοημῶν ἡ Ἀσιγγάνων Βοδόγ εἶχε δύο θετὰ τέκνα: Τὸν μικρὸν Τιάρκον καὶ τὴν μικρὰν Ζινέταν. Δὲν ἦσαν ἀδελφία, ἡ-
γαπῶντο ὅμως ὡς ἀδελφία καὶ ἐξοῦσαν εὐτυ-
χημένα εἰς τὸ ἀμαξόσιτον τοῦ Βασιλέως, ὁ ὅποιος περιεπλανᾶτο, μαζί με τοὺς Ἀσιγγά-
νους, ἀπὸ χώρας εἰς χώραν. Ἄλλ' ἤλθε στιγμή κατὰ τὴν ὁποῖαν ἡ εὐτυχὴς ἀλλ' ἄ-
σσοπος αὐτῇ ζωῇ τῶν παιδιῶν θὰ μετεβάλ-
λετο. Ὁ φιλόστοργος Βοδόγ ἠθέλησε νὰ φρον-
τίσῃ διὰ τὸ μέλλον τῶν, νὰ τὰ κάμῃ ἀνθρώ-
πους. Καὶ τὰ ἐχώρισεν. Ἡ μὲν Ζινέτα πα-
ρεδόθη εἰς τὴν οἰκονομίαν τοῦ σιδηροδρομοῦ Σαμπῶ, ὁ δὲ Τιάρκος εἰς τὸν γάλλον ἀξιω-
ματικὸν τῶν Οὐσσάγων Λουδοβίκον Κορμᾶν, προστατενόμενον τοῦ Μ. Ναπολέοντος. Ἦτο ἡ ἐποχὴ τῆς μάχης τοῦ Ἀουστερλίτς (1805). Ὁ Τιάρκος, μετὰ πολλὰς περιπετειὰς καὶ ἁθλοῦς, οἱ ὅποιοι ἐκτίθενται εἰς τὸ Πρῶτον Μέρος τοῦ παρόντος μυθιστορήματος, κατορ-
θώνει νά ἐλκύσῃ τὴν προσοχὴν καὶ τὴν εὐ-
νοίαν αὐτοῦ τοῦ Ἀυτοκράτορος, ὁ ὅποιος τὸν κάμνει ὑπὸχρονόν του εἰς τὸ Ἀυτοκρατορικὸν Λύκειον, διὰ νά ἐξελεῖται μίαν ἡμέραν ἀξιωμα-
τικός. Τὰς παραμονὰς τῆς ἀναχωρήσεώς του διὰ τὸ Παρίσι, ὅπου πρόκειται νὰ τὸν στείλουν διὰ νά εἰσαχθῇ εἰς τὸ Λύκειον, ὁ μικρὸς συναντᾶται μετὰ τῆς Ζινέτας καὶ τοῦ βασι-
λέως Βοδόγ, ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης τοῦ Ἀουστερλίτς, διότι ὁ σιδηροδρομὸς Σαμπῶ ἀκολουθεῖ ὡς πεταλοτῆς τὰ γαλλικὰ στρα-
τεύματα. Ἐκεῖ ὁ Βοδόγ ὑπόσχεται εἰς τὸν Τιάρκον ὅτι μετ' ὀλίγον ἡ οἰκονομία Σαμπῶ μετὰ τῆς Ζινέτας θὰ ἐγκατασταθῇ εἰς τὸ Παρίσι. Καὶ τὰ παιδιὰ, μετὰ λίπην ἀλλὰ καὶ μ' ἐλπίδα ταχείας συναντήσεως, χωρίζονται καὶ πάλιν.

Σήμερον ἀρχίζει τὸ Δεύτερον Μέρος τοῦ θαυμαστοῦ τούτου μυθιστορήματος. Ἐνε αὐ-
τοτελές, καὶ ἀεκοῦν τᾶνωτέρω διὰ νὰ τὸ παρ-
ακολουθήσῃ κανεὶς, καὶ ἂν ἀκόμη δὲν ἔχη ἀναγνώσῃ τὸ Πρῶτον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

Εἰς τὸ ΚΛΟΥΒΙ

Εἰς μίαν ἄκραν τῆς μεγάλης αὐλῆς τοῦ Ἀυτοκρατορικοῦ Λυκείου, εἰς μαθη-
τῆς ἐστένετο μόνος καὶ σκεπτικὸς.

Ἐνῷ οἱ συμμαθηταὶ τοῦ ἔπαιζαν περι-
χαρεῖς καὶ θορυβώδεις, ἡ περιεφέρωντο καθ' ὀμίλους φλυαροῦντες, ἐκεῖνος ἐφαί-
νετο ἀποφεύγων κάθε συντροφίαν, διὰ νά παραδίδεται ἀνέτως εἰς τοὺς ὄχι καὶ φαι-
δρὸς ρεμβασμούς του.

Ὁ μαθητὴς αὐτὸς ἦτο ὁ φίλος μας Τιάρκος, ἀλλὰ Τιάρκος μεταμορφωμέ-
νος, μὴ ὁμοιάζων σχεδὸν διόλου μετὰ τὸν χαριτωμένον ἐκεῖνον μικρὸν βοημόν, τὸν ὅποιον ἐγνωρίσαμεν ἄλλοτε τὸσον εὐθυ-
μον καὶ τὸσον ζωηρόν... Οὔτε γραφικὴ ἐνδυμασία πλέον, οὔτε σκουρὰ μαλλιά, οὔτε στρουγγυλὰ κόκκινα μάγουλα ἡλιο-
καμμένα. Ἦτο ἓνα παιδί ὑψηλόν, ἰσχνόν, ὠχρόν, μετὰ κομμένα σύρριξα μαλλιά καὶ μετὰ τὴν στολὴν τῶν μαθητῶν τοῦ Λυκείου, τοὺς ὁποίους ἐνέδουν τότε ὡς μικροὺς στρατιώτας: στενὸν πανταλονάκι καὶ

φράκον ἀπὸ κυανὴν τσόχαν, κασκέτον κυανοῦν μετὰ κόκκινον σειρήτι, καὶ γκέτες μαῦρες ἕως τὰ γόνατα.

Ὁ μικρὸς βοημὸς ἐφαίνετο πολὺ στε-
νοχωρημένος μέσα εἰς αὐτὴν τὴν στολὴν, ἡ ὅποια τοῦ ἐπὶ ἡγιναν ἀσχημα καὶ τὸν ἐσφιγγεν. Ἀλλὰ καὶ ψυχρικῶς τὴν ἰδίαν στενοχωρίαν ἠσθάνετο. Ὅσον καθε τό-
σον τὰ μάτια πρὸς τὴν κορυφὴν τοῦ ὑψη-
λοῦ τοίχου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐστηρίζετο, ὡς νὰ ἤθελε νά κυττάξῃ ὑψηλότερα, μα-
κρύτερα. Ἐπειτα ἐχαμήλωνε τὴν κεφα-
λήν καὶ ἐδηνιάτιζε μετὰ μικρὰ ῥάθυμα βή-
ματα. . .

Ἀπὸ δύο ἐτῶν, ἀρότου ὡς ὑπότροφος τοῦ Ἀυτοκράτορος εἶχε κλεισθῇ εἰς τὸ Λύκειον, διετῆρε τὴν αὐτὴν ἀρασίαν, τὴν αὐτὴν ἀγρίαν μελαγ-
χολίαν, ἡ ὅποια τὸν κατέλαβε τὴν πρῶ-
την ἡμέραν τῆς εἰσ-
όδου του. Ἦτο ὡς ἐλεύθερον πουλὶ, τὸ ὁποῖον φυλακίζεται ἐξῆρνα εἰς τὸ κλου-
εῖ. Φαντάζεσθε τὸν μικρὸν βοημόν, ὁ ὁ-
ποῖος ἔζησεν ἕως τῶ-
ρα εἰς τὴν ἐσχολήν, εἰς τοὺς δρόμους, κλεισμένον μέσα εἰς τοὺς ὑψηλοὺς σκυ-
θρωποὺς τοίχους ἐ-
νὸς οἰκοτροφείου;

Ἄ! πόσον ἐσυλ-
λογίζετο τὴν ἀπαι-
σίαν ἐκείνην ἡμέραν,

κατὰ τὴν ὁποῖαν ὁ Λουδοβίκος Κορμᾶς, μετὰ τὴν μάχην τοῦ Ἀουστερλίτς, τὸν εἶχεν ὀδηγήσει εἰς τὸ Λύκειον!

Εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Διευθυντοῦ, ἐνῷ ὁ γραμματεὺς, σοβαρὸς καὶ ἀκαμπτος, ἔγραφεν εἰς τὸ μεγάλον βιβλίον τῶνομά του, μετὰ τὴν σημείωσιν ὑπότροφος τοῦ αὐτοκράτορος, ὁ μικρὸς Τιάρ-
κος ἠσθάνθη τὴν πρῶτην ἐντύπωσιν τῆς πλῆξεως καὶ τῆς μελαγχολίας, ἡ ὅποια δὲν ἐμείλλε νά τὸν ἀφίσχῃ. Ἐπειτα, εἰς τὸ ψυχρὸν συνεντευκτήριον, ἐπιπλωμένον μετὰ μίαν μεγάλην κεντρικὴν τράπεζαν καὶ μετὰ καθίσματα ἀραδιασμένα κανονικῶς παρὰ τοὺς πρασινοχρῶς τοίχους, ὁ συνταγ-
ματάρχης τὸν ἀπεχαιρέτησε.

— Νὰ ἐργάζεσαι, τῷ εἶπε, νὰ μελε-
τᾷς, καὶ θὰ ξανάλθω νά σε ἰδῶ.

— Πότε; ἠρώτησεν ὁ Τιάρκος.

— Μὰ... καὶ ἐγὼ δὲν ξέρω... γιατί πάλι θὰ πᾶμε εἰς τὸν πόλεμον.

Μετὰ τὴν ἀρίστην αὐτὴν ὑπόσχεσιν, ὁ συνταγματάρχης ἐξηφανίσθη καὶ ὁ Τιάρ-
κος ἔμεινε μόνος.

Ἐνας διδάσκαλος ἀπαθὴς, ἀδιάφορος, ψυχρὸς, τὸν παρέλαβε κατόπιν καὶ τὸν

ὠδήγησεν εἰς τὴν τάξιν του, ἐν τῇ μέσῃ ὀδοῦντα ἄλλων παιδιῶν τῆς ἡλικίας του, τὰ ὅποια ἐγέλασαν πολὺ μετὰ τὸ ἀ-
τολμον ὕψος καὶ τὴν παράδοξον ἐνδυμα-
σίαν τοῦ νεῆλιδος.

Δὲν περιγράφεται τὸ κακὸν ποῦ ἔγινε γύρω του! Τὰ διαβολάκια τὸν ἐπειράζαν, τὸν ἐπεριπαίζαν, τὸν ἐσπρωχναν, τὸν ἔσυραν ἀπὸ τὰ πόδια διὰ νά πέσῃ κάτω, τοῦ ἐτραβούσαν τὰ μαλλιά, τοῦ ἐσχίζαν τὰ σχισμένα ἤδη φορέματα.

Ὁ ἐπιμελητὴς παρενέβη:
— Ἐμπρός λοιπόν, Τιάρκο! . . . παί-
ξετε καὶ σεῖς! κουνήθητε λιγάκι! Δὲν κάνει νά στέκεσθε ἔτσι ἀκίνητος.

Τὸ παράδοξον ὁ-
νομα Τιάρκος ἐκορύ-
φωσε τὴν ἀγρίαν αὐ-
τὴν εὐθυμίαν τῶν μι-
κρῶν, οἱ ὅποιοι ἐξη-
κολούθησαν τάσσεια τῶν ἀνεύχλητοι, διότι ὁ μικρὸς βοη-
μὸς δὲν εὐρίσκειν ἐκεῖ-
—μέσα οὔτε τὸ θάρ-
ρος, οὔτε τὴν δύνά-
μιν νάμυνθῃ. Ἀπε-
ναντίας, ἠσθάνετο ὡς νὰ τὸν παρέλκε κατὰ, καὶ τὰ δάκρυα ἦσαν ἐτοιμα νά ρεῦσουν ἀπὸ τὰ μάτια του.

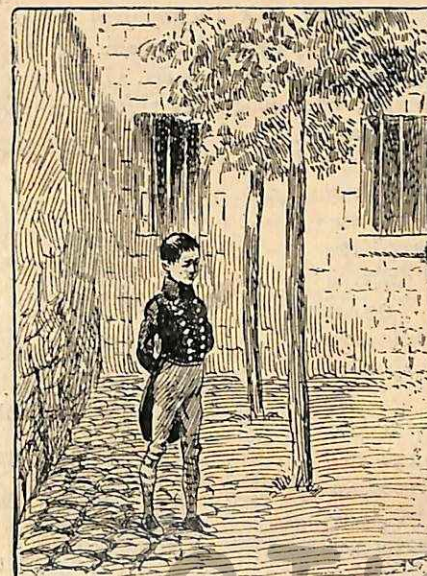
— Θὰ κλάψῃ! ὁ θὰ κλάψῃ! ἀνέκραξαν οἱ συμμαθηταί.

Ἐπιτέλους τὰ δά-
κρυα ἀνέδλυσαν καὶ ἐχαίρεισθησαν μετὰ κραυγᾶς.

— Καὶ λέγουν ὅτι ὁ ὑπότροφος αὐτὸς τοῦ Ἀυτοκράτορος ἔκαμε καὶ εἰς τὸν πό-
λεμον! ἐσυλλογίζοντο οἱ συμμαθηταὶ του· τί πολεμιστῆς θὰ ἦτο ἓνα παιδί ποῦ κλαίει ὡς κορίτσι! . . .

Τὰς ἀκολουθοῦσας ἡμέρας, ὁ Τιάρκος, συνελθὼν ὀλίγον καὶ ἐντραπείας διὰ τὴν ἀδυναμίαν του, ἀπεφάσισε νά γίνῃ καὶ αὐτὸς καλὸς καὶ σκληρὸς. Εἰς ἓν διά-
λειμμα, κατὰ τὸ ὅποιον οἱ συμμαθηταὶ τοῦ ἐπεχειρήσαν καὶ πάλιν νά τὸν πει-
ράξουν, ἀναψεν ἀπὸ θυμόν καὶ συλλαβὸν τὸν αὐθαδέστερον, ἤρχισε νά τὸν κτυπᾷ τῶσον ἀσχημα, ὥστε ἐδέησε νά τὸν ἀπο-
σπάσουν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ αἰμόθυτον καὶ σχεδὸν λιπόθυμον. Τὰ ἀγρία τοῦ ἐνστικτοῦ εἶχον ἀφυπνισθῇ ἀποτόμως.

Ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸν ἄφισαν ἡσυχον, ἀλλὰ δὲν τὸν ἠγάπων. Ἡ ἐλ-
λειψις αὐτῇ πάσης ἀγάπης τὸν κατέστη-
σεν ἀκόμη πλέον ἄγριον καὶ μελαγχολι-
κόν. Ὁ Τιάρκος ἦτο ἀπὸ τὰς φύσεις ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι εὐκόλως δαμάζονται μετὰ ὀλίγην καλωσύνην, μετὰ μίαν τρυφεράν λέξιν, ἀλλ' αἱ ὁποῖαι προτιμοῦν νάπο-
θάνουν παρὰ νά ὑποχωρήσουν πρὸ τῆς

«Οἱ τοῖχοι τῆς αὐλῆς τῷ ἐφαίνοντο ὑψηλότεροι...» (Σελ. 200 στ. γ')

κακίας και της βίας. Αυτοί οι καθηγηταί, οι οποίοι την εποχήν εκείνην ολίγον εφρόντιζαν να μορφώσουν τους χαρακτήρας των μαθητών και περιωρίζοντο να τους κρατούν εις μίαν στρατιωτικὴν πειθαρχίαν, δὲν κατώρθωσαν νὰ μαντεύουν τοὺς θησαυροὺς τῆς εὐαισθησίας καὶ τῆς νοημοσύνης, οἱ ὅποιοι ἐκρύπτοντο ὑπὸ τὴν φαινομενικὴν ψυχρότητα καὶ ραθυμίαν τοῦ Τιάρκου.

Ἐπαυσαν νὰ ἐνδιαφέρονται διὰ τὸ σιωπηλὸν παιδίον, τὸ ὁποῖον μὲ κανένα δὲν ὠμίλει καὶ διήρχετο τὰς ὥρας του μὲ ρεμβασμούς.

Ἄλλως τε ὁ Τιάρκος δὲν ἦτο καλὸς μαθητής. Χάρις εἰς τὰ μαθήματα τοῦ Βοδόγ, ἤξευρε πολλὰ πράγματα, ἀλλ' ἡ ἐκπαίδευσίς του, ἄτακτος ἕως τώρα καὶ ἄνευ προγράμματος, ἦτο πλήρης χασμάτων. Βεβαίως ἦτο σωφρότερος ἀπὸ τοὺς συμμαθητὰς του εἰς τὴν ἱστορίαν, τὴν γεωγραφίαν, τὴν ἀριθμητικὴν. Ἦξευρε τὰ ὀνόματα τῶν ἀστέρων, τὰς ιδιότητας τῶν φυτῶν καὶ τὴν μέθοδον νὰ μετρᾷ τὰς αποστάσεις· ἀλλὰ δὲν ἤξευρε διόλου γραμματικὴν. Ὤμιλει τρεῖς γλώσσας, ἀλλὰ δὲν εἶχε κλινὴν ποτὲ οὔτε ὀνόματα, οὔτε ῥήματα.

Διὰ τοῦτο οἱ καθηγηταί του τὸν ὑπεβίβαζαν διαρκῶς ἀπὸ τάξεως εἰς τάξιν. Κατήντησε νὰ εὐρεθῇ εἰς τὴν ὀγδόην, μὲ παιδιὰ τρία καὶ τέσσαρα χρόνια μικρότερα του, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐστερέωσε τὴν φήμην του ὡς ἀμελοῦς καὶ ἀνικάνου· ἐπλήγγωσε καιρῶς τὴν φιλαυτίαν του.

Ἐν τούτοις ἤρχισε νὰ ἐργάζεται μὲ θάρρος, καὶ ἅμα ὑπερέκαμψε τὰς πρώτας δυσκολίας, κατώρθωσε νὰ προχωρήσῃ· ἀλλὰ κανεὶς δὲν τὸν ἐνεθάρρυνε, κανεὶς δὲν ἀνεγνώριζε τὰς ἡρωϊκὰς προσπάθειάς του.

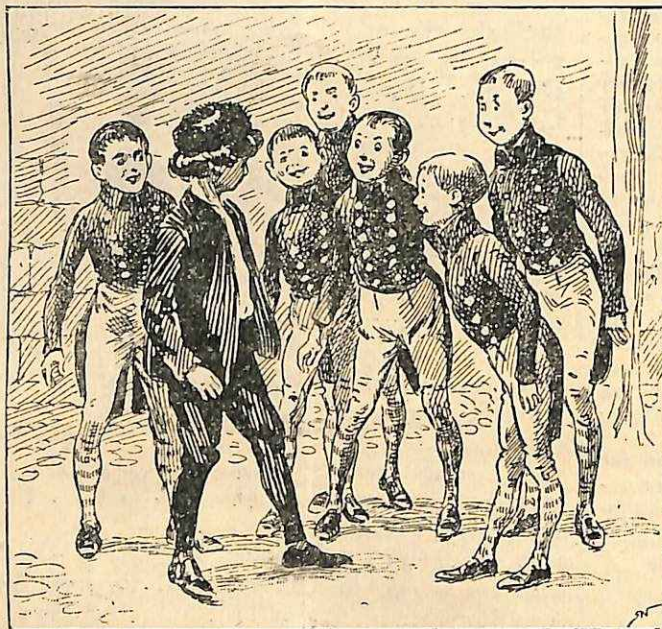
Ἄ, ἦτο πολὺ μακρὰν ἀπὸ τὰ ὥρα' ἄνευ, τὰ ὅποια εἶχε πλάσῃ περὶ τοῦ ὑποτρόφου τοῦ αὐτοκράτορος ὁ γέρον βασιλεὺς Βοδόγ! Καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ τίτλος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχε στηρίξῃ τὸ σῶμα ἐλπίδας, δὲν ἦτο δὲ καὶ σπουδαῖον πρᾶγμα! Ἄλλοι τριάντα τοῦλάχιστον, συμμαθηταί του εἰς τὸ Λύκειον ἐκείνο, τὸν ἔφερον ἐπίσης. Ἦσαν παιδιὰ ἀπόρων ὑπαλλήλων ἢ στρατιωτῶν φονευθέντων εἰς τοὺς πολέμους.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποὺ ἐχωρίσθησαν μὲ τὸσας ὥραιας ὑποσχέσεις, ὁ Τιάρκος δὲν ἐπανεῖδε τὸν Βοδόγ οὔτε ἤκουσε τίποτε περὶ αὐτοῦ. Τί νὰ ἔγινεν ἔκτοτε ὁ ὁ γέρον βασιλεὺς; Μήπως εἶχεν ἀποθάνῃ;

Αὐτὰ ἐσυλλογίζετο διαρκῶς ὁ δυστυχὴς μαθητής. Ὁ καιρὸς παρήρχετο, πείθον αὐτὸν ὁλονὲν, ὅτι ἦτο πλέον ἐγγα-

ταλελειμένος ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους προστάτας του. Καὶ τὸ χειρότερον ἀκόμη, εἶχε παύσῃ νὰ πιστεύῃ εἰς τὸν λόγον τοῦ Βοδόγ. Δὲν τῷ εἶχε τῶντι ὑποσχεθῇ αὐτὸς, ὅτι ἡ Ζινέττα θὰ ἤρχετο νὰ τὸν εὕρῃ εἰς τὸ Παρίσι, ἀφοῦτο εὐρίσκειτο Σαμπῶ; Καὶ ὅμως, ἀφοῦτο εὐρίσκειτο εἰς τὸ Λύκειον, δύο ἔτη τώρα, τὴν παραμικρὰν εἰδησιν δὲν ἔλαβεν ἀπὸ τὴν φίλην του. Διατί δὲν τῷ ἔγραψε; Διατί δὲν ἐπήγγινε νὰ τὸν βλέπῃ, ἂν ἦτο πράγματι εἰς τὸ Παρίσι; Μήπως ὁ Βοδόγ τὸν ἐγέλασε;...

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦ πρώτου ἔτους, ὁ Λουδοβίκος Κορμᾶς καὶ ἡ σύζυγός του Λευκοθέα τὸν ἐπεσκέφθησαν εἰς τὸ Λύκειον μίαν ἢ δύο φορές, ἀλλὰ πάντοτε βιαστικοί, πάντοτε μετὰξὺ δύο ἐκστρατειῶν. Οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ Ναπολέοντος δὲν εἶχον ποτὲ πολλὴν εὐκαιρίαν... Ἐπέ-

«Τὰ διαβολάκια τὸν ἐπείραζαν...» (Σελ. 199 στ. γ').

στρεφον διὰ νὰ φύγουν πάλιν ἀμέσως.

Κατὰ τὰς συντόμους αὐτὰς ἐπισκέψεις, ὁ συνταγματάρχης ἤκουεν ἀφηρημένως τὰ παράπονα τοῦ μαθητοῦ καὶ προσεποιεῖτο ὅτι δὲν τὰ ἔπαιρνε σοβαρά.

— Μπα! τῷ ἔλεγε μειδιῶν, ὀλίγη ὑπομονὴ καὶ συνειθίσεις. Πρέπει νὰ συνειθίσης. Ὅλοι περάσαμε ἀπὸ ἐδῶ.

Καὶ ἔπειτα εὐθὺς τῷ διηγείτο τὰ κατὰ τὴν τελευταίαν ἐκστρατείαν. Πῶς νὰ τολμήσῃ πλέον ὁ δυστυχὴς Τιάρκος νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὰς ὀλίψεις του καὶ τὰ βάσανά του; Ἐνδοί ὅτι ὁ προστάτης του, παρασυρόμενος εἰς τὴν θύελλαν τὴν ὁποίαν ἐξαπέλυεν ὁ Ναπολεὼν ἐφ' ὅλοκληρου τῆς Εὐρώπης, δὲν εὐκαιροῦσε νὰ σχοληθῇ μ' ἕνα μαθητὴν, στενοχωρούμενον εἰς τὸ σχολεῖν του.

Ἡ Λευκοθέα ὅμως, πλέον παρατηρητικὴ ἀπὸ τὸν ἀξιωματικόν, ἀντελαμβάνοντο τὴν μεταβολὴν, τὴν ὁποίαν ὑπέστη

ὁ μικρὸς τῶν φίλος. Τὸν ἐλυπεῖτο διὰ τὴν μελαγχολίαν του, τὴν ὠχρότητα του, καὶ τῷ ὑπεσχεθῇ ὅτι θὰ ἤρχετο νὰ τὸν βλέπῃ συχνότερα καὶ ὅτι θὰ ἐφρόντιζε νὰ μάθῃ τί ἀπέγεινεν ἡ Ζινέττα.

Ἀλλὰ καὶ ἡ σύζυγός του συνταγματάρχου, ἀκολουθοῦσα τὸν ἄνδρα τῆς εἰς εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς ἐκστρατείας, δὲν ἔλαβε καιρὸν νὰ τηρήσῃ τὰς ὑποσχέσεις τῆς. Οὕτως ἐτελείωσε τὸ πρῶτον ἔτος. Τὰς διακοπὰς ὅλοι οἱ μαθηταί εἶχον ἀπέλθῃ, ὁ δὲ Τιάρκος, τὸν ὁποῖον κανεὶς δὲν ἤλθε νὰ ζητήσῃ, διότι τὴν εποχὴν ἐκείνην ὁ Λουδοβίκος Κορμᾶς καὶ ἡ Λευκοθέα εὐρίσκοντο εἰς τὴν Βεϊμάρην, ἔμεινε μόνος εἰς τὸ σχεδὸν ἐρημωμένον λύκειον, μὲ μερικὸς ἐκ τῶν διδασκάλων καὶ τῶν ἐπιμελητῶν.

Ὡ, τί θλίβερά ποῦ ἐπέρασαν διὰ τὸν μικρὸν βοημὸν οἱ δύο ἐκεῖνοι μὴνες εἰς τὸ μεγάλον ἔρημον σχολεῖον! Οἱ τοῖχοι τῆς αὐλῆς τῷ ἐφαίνοντο ἀκόμη ὑψηλότεροι, μελαγχολικότεροι. Κανεὶς δὲν ἤρχετο νὰ τὸν παρηγορήσῃ, νὰ τὸν διασκεδάσῃ. Κάπου — κάπου τὸν ἐλυπεῖτο κανένας καθηγητὴς καὶ τὸν ἔβγαζε περίπατον. Ἀλλοτε ὁ διευθυντὴς τὸν ἐνεπιστεύετο εἰς κανένα ὑπηρετήν, ὁ ὁποῖος τὸν ἔπερνε μαζί του.

Ἡ Ταβέρνα τῶν Βοημῶν.

Εἰς μίαν ἀπὸ αὐτὰς τὰς ἐξόδους, ἔπεισε τὸν συνοδὸν του νὰ τὸν ὀδηγήσῃ εἰς τὴν Ταβέρναν τῶν Βοημῶν. Ἐνθυμεῖτο καλὰ τὴν διευθυνσιν, τὴν ὁποίαν τῷ εἶχε δώσῃ ὁ Βοδόγ κατὰ τὴν τελευταίαν του συνάντησιν εἰς τὸ Ἀουστερλίτς. Ἐκεῖ, τῷ εἶχεν εἰπῇ ὁ γηραιὸς του κύριος, ἔπρεπε νὰ φέρῃ τὸ χρυσοῦν νόμισμα ποὺ ἐφοροῦσεν εἰς τὸν λαιμόν, ἐν περιπτώσει σπουδαίου κινδύνου.

Σπουδαῖος κίνδυνος δὲν ὑπῆρχε καὶ δι' αὐτὸ δὲν ᾔθελε νὰ δείξῃ τὸ φυλακτὸν του. Ἠλπίζεν ὅμως νὰ λάβῃ εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος καμμίαν πληροφορίαν περὶ τῆς Ζινέττας καὶ τῆς οἰκογενείας Σαμπῶ.

Ὁ ὑπηρετὴς τοῦ λυκείου, ὅταν ἔρθαν, ἐδίστασε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν Ταβέρναν τῶν Βοημῶν. Δὲν ὠμοιάζε μὲ καμμίαν ἄλλην αὐτὴ ἢ Ταβέρνα. Δὲν εἶχε ἐπιγραφὴν. Καὶ οἱ ἄνθρωποι ποῦ ἐκλήθησαν εἰς τὰ τραπέζια ἐφαίνοντο τόσο ἀλλόκοτοι!

— Μὰ εἰσθε βέβαιος πῶς αὐτὴ εἶνε ἡ ταβέρνα τῶν Βοημῶν; ἠρώτησεν ὁ ὑπηρετὴς τὸν Τιάρκον.

— Βεβαίως, ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς· αὐτὸς δὲν εἶνε ὁ δρόμος τοῦ Κλινιαρκού; ὕστερ' ἀπὸ τὴν Πουασονιέρα; Ἐπειτα αὐτοὶ ποῦ κάθονται μέσα, εἶνε βοημοί.

Τοὺς γνωρίζω ἐγώ. Ἐδῶ εἶνε! Ἄς ποῦμε!

Εἰς ὅλας τὰς πρωτεύουσας ὑπῆρχε τὴν εποχὴν ἐκείνην ἀπὸ μίαν βοημικὴν ταβέρνα, ὅπου εὐρίσκον ἄσυλον καὶ προστασίαν οἱ περιπλανώμενοι ἀταίγγανοι. Εἰς τὸ παγκάρι ἐκλήθητο ὁ ταβερνιάρχης, ὁ περίφημος Παγκράτης, καὶ ἡ σύζυγός του Ζιτάνα.

Ὁ Παγκράτης ἦτο ἄνθρωπος κολοσιαῖν διαστάσεων καὶ ἡρακλείου δυνάμειος. Ἀλλοτε ἐχρησιμοποίησε τὴν δύ-

ναμίν του ἐπιδεικνύων αὐτὴν εἰς τὰ ἱποδρόμια. Τώρα τὴν μετεχειρίζετο διὰ νὰ διευθύνῃ τὸ ἄτακτον καὶ θορυβώδες πλῆθος τῶν βοημῶν. Ἦτο ὅμως καὶ ἀγαθός. Μαζὶ μὲ τὴν δύναμίν του ἐπέβαλλετο καὶ ἡ καλωσύνη του.

Ἡ Ταβέρνα τῶν Βοημῶν, θεωρουμένη ὡς κέντρον κατασκόπων, ἐπεβλέπετο μυστικῶς ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας τοῦ Ναπολέοντος. Ἀλλὰ καὶ ὁ Παγκράτης ἐξ ἄλλου ἐδυσπίσται πρὸς πάντα εἰσερχόμενον, τὸν ὁποῖον δὲν θάνεγνωρίζεν ἐκ

πρώτης ὄψεως ὡς βοημὸν. Διὰ τοῦτο μόλις εἶδε τὸν φρακοφόρον ἐκείνον ὑπηρετήν, ὁ ὁποῖος συνώδεε ἕνα μαθητὴν μὲ στολὴν, ἐσκήνωτο ἀπὸ τὴν θέσιν του καὶ τοὺς προϋπήντησε μὲ τὴν ἀπότομον αὐτὴν φράσιν:

— Ἐ, τί ἀγαπᾷτε τοῦ λόγου σας ἐδῶ; Ὁ ὑπηρετὴς τοῦ λυκείου ἀπήντησεν ἀξιοπρεπῶς:

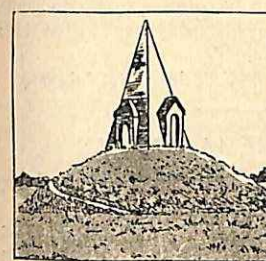
— Νὰ καθίσουμε καὶ νὰ πιοῦμε.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ὁ τάφος ἐνὸς ἵππου.

Τὸ περίεργον αὐτὸ μνημεῖον εὐρίσκειται εἰς τὸ Φόρλεϋ τῆς Ἀγγλίας καὶ εἶνε ὁ τάφος ἐνὸς περιφύμου ἵππου, ὁ ὁποῖος

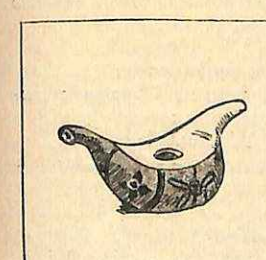
ἀνῆκεν εἰς ἕνα τῶν κομῆτων τοῦ Φόρλεϋ καὶ ἀπέθανε τῷ 1735. Τὸ αὐτὸ ἔτος ἡγήρεθαι καὶ τὸ μνημεῖον ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἐνὸς λόφου, γνωστοτάτου εἰς τοὺς περιηγητὰς.

Καπνίζει ἀπὸ τὸ μέτωπον!

Εἰς τὸν πόλεμον τοῦ Τράνσβαλ, ὁ Φράγκ Μπράουν, ἄγγλος στρατιώτης, ἐπληρώθη ἀπὸ σφαῖραν εἰς τὸ μέτωπον. Δὲν ἀπέθανεν ὅμως ἀπὸ αὐτὴν τὴν πληγὴν· ἡ σφαῖρα ἐξήχθη καὶ μετ' ὀλίγους μῆνας ὁ στρατιώτης ἔγεινεν ἑντελῶς καλὰ. Ἀλλ' εἰς τὸ μέτωπόν του ἔμεινε μία ὀπή, εἰς τὴν ὁποίαν — πρᾶγμα περιεργότατον! — ὁ Φράγκ Μπράουν εἰμπορεῖ νὰ βάζῃ τὸ σιγάρον του, νὰ τραβᾷ καὶ νὰ βγάξῃ τὸν καπνὸν ἀπὸ τὴν μύτην!

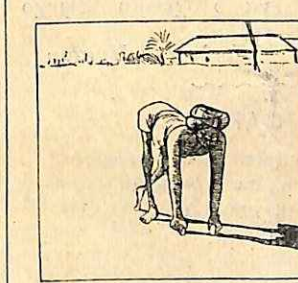
Περίεργον ἔθιμον.

Τὸ κύπελλον αὐτὸ εἶνε καμνωμένον ἀπὸ ἕνα κομμάτι ξύλου, σκαμμένον καὶ στολισμένον με διάφορα κοσμήματα. Ἐχει δύο στόμακα, καὶ εἰς τὴν μέσσην μίαν τρύπαν,

ἀπὸ τὴν ὁποίαν βάζουν τὸ ποτὴν. Τὸ συνειθίζουν εἰς τὴν Νορβηγίαν. Ἀλλοτε ἡ χρῆσις του ἦτο γενική. Σήμερον τὸ ἔχουν εἰς μερικὰ λαϊκὰ σπίτια. Ὁ σάκις τρώγουν δύο ἄνθρωποι εἰς ἕνα τραπέζι, τὸ κύπελλον αὐτὸ παρατίθεται εἰς τὸ μέσον, καὶ ὁ ἕνας πίνει ἀπὸ τὸ ἕνα στόμα, ὁ δὲ ἄλλος ἀπὸ τὸ ἄλλο.

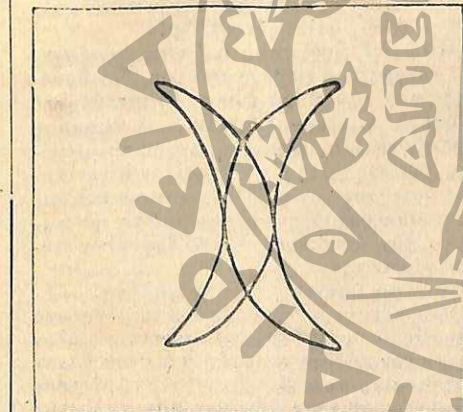
Ὁ τετράπους ἄνθρωπος.

Δὲν εἶνε πῖθος. Εἶνε ἀπλούστατα ἕνας φακίρης τῶν Ἰνδιῶν, ὁ ὁποῖος ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐπέμεινε νὰ περιπατῇ μὲ τὰ τέσσαρα.

Ἡ ἐπίμονος ἄσκησις παρεμόρφωσε τελείως τὸ σῶμα του καὶ τὸ μετέβαλεν εἰς σῶμα ἀνθρωπομόρφου τετραπόδου, τὸ ὁποῖον εἶνε ἀδύνατον πλέον νὰ περιπατήσῃ ὀρθοῖον μὲ τὰ πόδια. Ὡς γνωστὸν, τὴν καταπόνθησιν καὶ τὴν στρέβλωσιν τοῦ σώματος οἱ φακίροι θεωροῦν ὡς κάτι θεάρεστον, ὀδηγοῦν κατ' εὐθείαν εἰς τὸν Παράδεισον.

Μονοκονδυλιά.

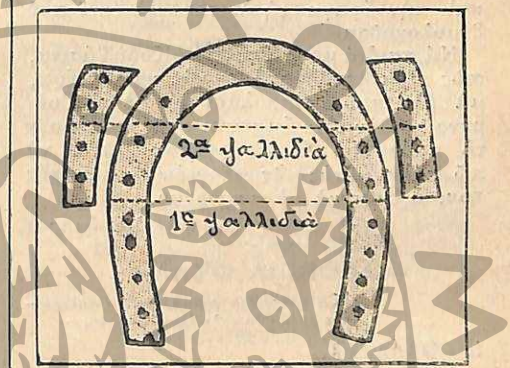

Τὸ σχῆμα αὐτὸ νὰ γραφῇ μὲ μονοκονδυλίαν. Ἀπὸ ποῦ θάρχισωμεν, πῶς θὰ

προχωρήσωμεν καὶ ποῦ θὰ τελειώσωμεν, διὰ νὰ μὴ περάσῃ ἡ πέννα μας δύο φορές ἀπὸ τὴν ἰδίαν γραμμὴν;

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητής, ἀγοραστής ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθηνᾶς, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὴν λύσιν τῆς ἀνω Μονοκονδυλίας εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολὴν του μὲ μίαν δεκάραν ἢ μὲ ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθῶν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ τὸ ὁποῖον θαποτελεσθῇ ἀπὸ τὰ δεκάλεπτα, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν διὰ κλήρου μερικὸς λῦτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως δωρεάν, τὸν πρῶτον κληρωθόσωμεν δι' ἑν ἔτος, τοὺς δὲ λοιποὺς δι' ἑξαμηνίαν ἢ τριμηνίαν. (Ἐὰν κληρωθῇ συνδρομητής, ἡ συνδρομή του θὰ παραταθῇ).

Λύσις τοῦ Παιγνίου τοῦ 22ου φυλλαδίου.

Ἡ πρώτη ψαλλιδιά θὰ χωρίσῃ τὸ πέταλον εἰς τὴν μέσσην, ὥστε θὰ ἐγῶμεν ἕνα μεγάλον κομμάτι μὲ ἑξ' καρφία, καὶ δύο μικρὰ μὲ τέσσαρα καρφία τὸ καθέν. Κατόπιν τοποθετοῦμεν τὰ δύο μικρὰ κομμάτια ἐκατέρωθεν τοῦ μεγάλου, καὶ τραβοῦμε τὴν δευτέραν ψαλλιδιά εἰς τὸ μέσον. Οὕτω θὰ ἐγῶμεν τὸ ζητούμενον: δηλαδὴ ἑπτὰ κομμάτια, μὲ δύο καρφία τὸ καθέν.

Καὶ κατ' ἄλλον τρόπον τὸ πέταλον νὰ διπλωθῇ εἰς δύο, ἐκεῖ ποῦ εἶνε ἡ πρώτη ψαλλιδιά. Νὰ κοπῇ μίαν φοράν ἐκεῖ ποῦ εἶνε ἡ δευτέρα· καὶ ἄλλην μίαν φοράν, ἐκεῖ ποῦ τὸ ἐδιπλώσαμεν πρῶτα.

Ίδε τὸν Ὁ-
δηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη-
τοῦ, Κεφ Β

ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΡΙΟ — ΤΟ ΚΟΛΑΣΜΑ

— Κολάσθηκα, ξεκολάσθηκα καὶ πάλι ξανακολάσθηκα σήμερα, — ξεμυστηρεῖονταν μιά μέρα ἡ ἀναδεχτή μας ἡ Τάσινα· ξεμολογήθηκα. ἔλεγε, σήμερα σ' τὸν Ἀγαθάγγελο τὸ Γούμενο καὶ τοῦ ὅσκα καὶ μιά λειτουργία νὰ τὴ λειτουργήσῃ στὸ Μοναστήρι του. Γυρίζω, στὸ σπῆτι.

— Τί τὴν ἔκαμες τὴ λειτουργία ποὺ εἶχα στὴ φυρίδα; μὴν λέει ἡ νύφη μου.

— Δὲν τὴν εἶχες γιὰ τὸ Μοναστήρι; τῆς λέω.

— Τί λὲς μωρή; πετιέται καὶ μοῦ λέει, αὐτὴ τὴν εἶχε ταμπήσῃ τὸ ποντίκι καὶ τὴν ἔβγαλε νὰ τὴ φάμε μεις· μαγαριμένη λειτουργία ἔδωκες νὰ σοῦ λειτουργήσουν;!

— Ἀχ μ' ἐκόλασες, ἀγλύκατη, τῆς λέω, κι' ἀρπάξω ἄλλη λειτουργία καὶ τρέχω νὰ βρῶ τὸν Γούμενο. Τὸν πρόφτασα λαχανιασμένη πέρα στὸ γύφτικο, ποὺ πῆγαινε καβάλα γιὰ τὸ Μοναστήρι.

— Γούμενε! Γούμενε! τοῦ φωνάζω, σά- σου ν' ἀλλάξω τὸ πρόσφορο, ἦταν μα- γαρισμένο ἀπὸ τὸ ποντίκι.

— Δὲν πειράζει, μοῦ λέει.

— Τί λὲς, Γούμενε, τοῦ κρένω, θέλεις νὰ μὲ κολάσῃς;

— Βάνω δική μου λειτουργία, μοῦ λέει.

— Δὲν πιάνεται γιὰ μένα, τοῦ λέω.

— Αἶ τί νὰ σοῦ πῶ, Κυρά Τάσινα, μ' ἀπολογιέται, πείνασα τὸ μεσημέρι καὶ τὴν ἔφαγα τὴ λειτουργία ἐκεῖ ποὺ ξεμολογοῦσα.

Νά, παιδιά μου, μᾶς ἔλεγε ἡ Κυρά Τάσινα, πῶς εἶχα ξεκολαστή, χωρὶς νὰ τὸ ξέρω, μὰ ἔλα ποὺ ξανακολάσθηκα μὲ τὸ Γούμενο! Δὲν εἶνε ἀμαρτία ποὺ μοῦ ἔφαγε τὸ πρόσφορο ἀλειτούργητο; Μὰ τί νὰ πῶ πάλι· αὐτὸς ξεμολογιέται μοναχὸς του, ὁ Θεὸς νὰ μὲ συγχωρήσῃ.

Φαίδρος Ἀδάμας

ΣΚΟΡΠΙΑ ΦΥΛΛΑ

— Πῶς τραγοῦδια γραμμῖνα ἔνα καλοκαί-
ριότικο βράδυ στὴν ἀκροθαλασσίδα —

Ι.—ΘΑΛΑΣΣΑ.

Πάνω στὰ ὀλογάλανα νερά σου, ὦ θά-
λασσα, κατακυλοῦν ἡ γολέττες κι' ἡ τρά-
τες καὶ πάνε. Πάνω στὰ ὀλογάλανα νερά
σου, ὦ θάλασσα, τὰ ξανθὰ ναυτοπούλα
στὰ κυματομυλῆματα, τὰ ματωμένα βρά-
δια, νοσταλγοῦν τὰ πανώρημα νηϊά των
καὶ τὲς δόλιες μαννάδες των. Νοσταλ-
γοῦν καὶ κλαίνε...

Ὡ νεράιδες λευκόπεπλες καὶ Μέδου-
σες, μὴ τὰ σύρετε στὰ ἀφίνταστα ἀνή-
λια παλάτια σας καὶ τὰ πνίξετε ἀσπλα-
γχα!.. Μὲ τὰ μάτια ὀλο δάκρυα καὶ μὲ
τὴν καρδιά τρεμάμενη, θὰ τ' ἀγκαλιά-
σουν ἡ δόλιες μαννάδες στὴ βουρλο-
στρωτή στερεὰ τοῦ πράσινου νησιοῦ.

Καὶ σὺ, Ὁκεανέ, γίνου φιλόστοργος
πατέρας των κι' ἀπλώσου στὸ ἀρμένι-
σμα τῶν ἀσπρων καρβιδιών, ὀλογαλήνιος
καὶ ἄκακος.

2.—Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΗ.

... Καὶ σβύνοντας πῆρε κῆτι ἀφ' τῆ
χλωμάδα τοῦ φεγγαρόφωτου κι' ἀπ' τὸ κι-
τρινο χρῶμα τοῦ κεριοῦ. Μέσα στὸ μαῦρο
φέρετρο, τώρα, ποὺ τ' ἀγκαλιάζουν οἱ
θλιμμένες φωταύγειες τῶν θλιμμένων νε-
κροκεριῶν, κοιμάται ἀξύπνητα μ' ἓνα
σαρκαστικὸ χαμογέλιο στὰ ἀχρώμιτα
χείλη. Μ' ἓνα σαρκαστικὸ χαμογέλιο
γιὰ τὸν κόσμον τὸ βέβηλο καὶ τὸ βάρβαρο
ποῦ ἐσαυτίσει τὰ ἰδανικά του.

Τὰ μαλλιά του περὶχυντα καὶ λουλού-
δια γύρω του, λουλούδια ποὺ τόσο τ' ἀ-
γάπησε. Φούλια καὶ κόκκινα ῥόδα, ἡράν-
θεμα καὶ μενεξέδες, σκορποῦν ὑπερκό-
σμιες εὐωδίες. Παρθένες λευκοφόρες
τραγουδοῦν μοιρολόγια. Ὡ! παρθένες
λευκοφόρες τραγουδοῦν μοιρολόγια καὶ
κλαίνε. . . Καὶ μοιάζει σὰν ἓνα ὀλόχλωμο
γιασεμὶ σὲ πορφυρόχρυσον τριανταφυλλέ-
νιο δαίλι. Σὰν ἓνα ὀλόχλωμο ξέψυχο
γιασεμὶ.

Γυῖος τοῦ Ἰσκιου

Ο ΦΑΡΟΣ

Λάμπει τὴ νύχτα ὅταν ἀστέρι
Καὶ φῶς σκορπάει στὰ νερά
Τὰ ἥρεμα καὶ καθαρά
Ποῦ τὰ κυλᾷ τὰ γέρι.

Ἐλπίδα στὰ καράβια, θάρρος
Δίνει στὴν ἄγρια τὴ νυχτιά,
Φέγγει σὲ κύματα πλατειά
Σὰν ὁδηγὸς ὁ φάρος.

Παριγοριὰ στοὺς ναῦτες δίνει
Κεῖ ποὺ παλεύουν στὸ βοριά,
Μὲ τὰ θαλασσινὰ θεριά
Μεσ' τοῦ πελάου τὴ διν'.

Ἀθανάσιος Διάκος

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ ΝΥΧΤΙΑ

Ποῖος δὲν ἔχει θαυμάσει τὴν θεῖαν καλ-
λονὴν ἀνοιξιάτικη νυχτιάς!
Ποῖος σὲ ὥρες ποὺ ὁ ὅπνος δὲν ἔρχε-
ται νὰ σφαλίσῃ τὰ βλέφαρά του, δὲν ἐστά-
θηκε στὸ παραθύρὸ του ν' ἀναπνεύσῃ τὸ
δροσερὸ νυχτερινὸ ἀεράκι, νὰ θαυμάσῃ
τὴν μαγευτικὴν ὠραιότητα τῆς κοιμωμέ-
νης φύσεως! Πόσας σκέψεις κἀμνει κα-
νεῖς μονάχος ὅταν ὅλοι κοιμούνται, μὲ
μόνη συντροφιά τὰ στέγρια καὶ τὸ φεγγα-
ράκι, τὸν ἀκούραστον καὶ ἄγρυπνον αὐ-
τὸν φύλακα!

Παντοῦ ἡσυχία, παντοῦ γαλήνη.
Μιά τέτοια νυχτιά ἀκουμπισμένη στὸ
παράθυρό μου ἔβλεπα σκεπτικὴ ὅλον
αὐτὸν τὸν κόσμον ποὺ εἰρὶσκε στὸν ὕπνον
ἀνάπαυσιν, γιὰ νὰ ξαναρχίσῃ μὲ νέον
θάρος καὶ νέαν δύναμιν τὴν πάλη τῆς
ζωῆς.

Τὸ φεγγάρι ἐφαίνετο σὰν νὰ ἐφρούρει
τὴν κοιμισμένην φύσιν, καὶ μοῦ φάνηκε

στὴ νυχτερινὴ σιγαλιά σὰν νὰ τ' ἀκούσα
νὰ λέγῃ: — «Ὅλοι κοιμούνται καὶ ἐγὼ
μόνον ἀγρυπνῶ. Ἐγὼ φυλάγω τὸν ὕπνον
ὅλων. Ὁ πανάγαθος Δημιουργὸς μ' ἐ-
πλασε δι' αὐτὸν τὸν σκοπὸν». Κ' ἐξηκο-
λούθησε τὴν πορείαν του στὸν ἀνέφελον
οὐρανόν.

Ἡ θεῖα, ἡ μαγευτικὴ ὠραιότης μιᾶς
τέτοιας νυχτιάς προξενεῖ ἀνέκφραστον
τέρψιν στὴν ψυχὴν, τὴν ἀνυψώνει, τὴν
κἀμνει νὰ δοξολογῇ τὸ ἅγιον ὄνομα τοῦ
Πλάστου τῆς!

Ἐξόριστος Ἀτθίς

ΤΙ ΕΙΝΕ ΑΛΗΘΕΙΑ

Ἀγαθοεργὸς κυρία ἐπεσκέφθη ἐσχάτως
μῖαν σχολὴν κοφφαλάων.

Μεταξὺ τῶν διαφόρων ἐρωτήσεων, τὰς
ὁποίας γραπτῶς ἀπέτεινε, ἦτο καὶ ἡ
ἀκόλουθος:

— Τί εἶνε ἡ ἀλήθεια;
Μία τῶν μαθητριῶν, εὐφρεσάτη, λα-
βοῦσα τὴν ἀδειαν, ἡγέρθη καὶ ἐχάραξε
ἐπὶ τοῦ πίνακος γραμμὴν εὐθυτάτην δη-
λοῦσα ἐκφραστικῶς διὰ τῶν νευμάτων
ὅτι αὕτη εἶνε ἡ ἀλήθεια.

— Τί εἶνε τὸ ψεῦδος; ἡρώτησε κατό-
πιν ἡ κυρία.

Καὶ ἡ κοραὶς ἐχάραξε πάλιν γραμ-
μὴν πλήρη ἐλιγμῶν.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ)

Γόρδιος Δεσμὸς

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Ὁ κουρεὺς τοῦ χωριοῦ, ἀφοῦ ἔβασα-
νίσθη μῖαν ὥραν νὰ βγάλῃ τὸ δόντι ἐνὸς
χωρικοῦ καὶ δὲν τὸ κατώρθωσε:

— Τὸ δόντι δὲν μπορέσαμε νὰ βγάλω-
με, ἀλλὰ τοῦλάχιστον ἐφούσκωσε καὶ τ'
ἄλλο μάγουλό σου καὶ ἔτσι δὲν κάνεις
κακὴν ἐντύπωσι!

Σημαιοφόρος Ἑλληνας

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Ἑρμῆς τοῦ Πραξιτέλους διηγούμενος
ἐν κατόρθωμά του, λέγει:

— Τὸν ἄθλιον! τὸν πᾶνον, τὸν ρίχτω κάτω,
καὶ ἀντὶ τὰ πέση, πέφτω ἐγὼ.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ρήμα Φερεαίου

Εἰς τὸ μάθημα τῆς ἀριθμητικῆς.
Διδάσκαλος: — Μοῦ δίδεις 7 δραχμάς, κα-
τόπιν ἄλλας 3, τί ἔγινε τότε;
Μαθητής: Χρέος Διδάσκαλε!

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἑγγόνου Αὐτοκράτορος

Σκέψις Ἑσρινῆς Αἰθρας.
— Ὁ χρόνος εἶνε χρῆμα. . . Καὶ βέβαια
ἀφ' οὗ αἱ ὥραι ἔχουν λεπτὰ.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Πέδου τοῦ Ἑλληνιστοῦ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΡΕΝΑ Ι. ΚΟΝΤΑΡΙΝΗ

Βραβευθεῖσα ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον

Ποιμενικὴ Φλογέρα

Εἰς τὸν Διαγωνισμόν τῶν Λευκῶν Λέξεων

[Ίδε φυλλάδιον 15ον, σελ. 131]

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 11ην Μαΐου 1910

Τὸ νέον περιοδικόν, *Ναυτάκι*, δὲν ἐβγήκε
διὰ νὰ πολεμήσῃ, ὅπως λές, τὴν Διάπλασιν.

Κάθε ἄλλο. Ὁ «Παρνασσός» εἶνε περιοδικόν
διὰ μεγάλους, διὰ τὸν λαόν, διὰ τὸ πολὺ κοι-
νόν. Ὅχι διὰ τὰ παιδιὰ, ὅχι διὰ τοὺς ἐφη-
βους, ὅχι διὰ τοὺς μαθητάς, τὰς μαθητρίδας,
τὰ σχολεῖα. Ἐνῶ, καθὼς ἔξερεις, ἡ Διάπλα-
σις εἶνε εἰδικῶς διὰ τὴν νεολαίαν. Ἐχει παι-
δαγωγικὸν χαρακτῆρα. Δὲν σημαίνει ἂν καὶ
τὸ ἄλλο, ὅπως καὶ τόσα ἄλλα, βγαίνει κάθε
ἐβδομάδα καὶ ἔχει μῖαν δεκάραν. Ἄλλος
προορισμός, ἄλλο εἶδος, ἄλλο κοινόν. Κανένα
λοιπὸν παιδί, καμμία οἰκογένεια ποὺ ἔχει
παιδιά, δὲν ὀφείλῃ τὴν Διάπλασιν τῆς διὰ νὰ
πάρῃ διδύχη ποτε ἄλλο. Ἀδίκᾳ ἐφοβήθη. Καὶ
ὅπως δὲν θὰ τὸ ἔκαμνες σὺ, ἔτσι δὲν θὰ τὸ
ἔκαμνε καὶ κανένας ἄλλος ἀπὸ τὰς χιλιάδας
τῶν Ἑλληνοπαίδων, ποὺ μὲ ξέχρουν τόσα
χρόνια, καὶ μάγαποῦν μὲ τὴν ἰδία ἀγάπην
ποῦ μοῦ εἶχαν, ὅταν ἦσαν εἰς τὴν ἡλικίαν
των, καὶ οἱ μεγαλῆτεροι ἀδελφοί των καὶ οἱ
γονεῖς των.

Πραγματικῶς, *Τακτικὴ Ἀναγνώστα*, τὸ ἀ-
νέκδοτον ἐκεῖνο τοῦ Φιλοποίμενος, ποὺ ἐδημο-
σιεύθη εἰς τὴν Σελίδα Συνεργασίας, τὸ διη-
γεῖται ὁ μέγας Πλούταρχος. Ἀλλ' ἀφοῦ ἡ
φίλη μου *Ζακυνθία* τὸ μετέφρασεν ἐκ τοῦ
Γαλλικοῦ, πῶς ἤμπορούσε νὰ μὴ τὸ ἀναφέρῃ;
Κ' ἐγὼ πάλιν πῶς θὰ παρέλειπα τὴν σημείω-
σιν, ἀφοῦ ἦτο μετάφρασις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ καὶ
ἔχ' ἀπ' εὐθείας ἐκ τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ;
Λέγεις ὅτι ἡ *Ζακυνθία*, ὡς ἑλληνίς, ὤφειλε
νὰ τὸ πάρῃ ἀπὸ τὸν Πλούταρχον. Βέβαια,
καλλίτερον θὰ ἦτο. Κ' ἐγὼ ἄλλως, ὅταν ἐ-
προκίρην τὴν Σελίδα, ἐσύστησα θερμῶς, μὰ
πολὺ θερμῶς εἰς τοὺς φίλους μου, νὰ μετα-
φράξουν ἀνέκδοτα καὶ ἄλλα κατάλληλα τεμά-

για ἀπὸ τοὺς Ἑλληνας συγγραφεῖς. Ἀλλ'
ὀλίγοι μὲ ἤκουσαν. Φαίνεται ὅτι τοῖς εἶνε εὐ-
κολώτερον νὰ μεταφράξουν ἀπὸ τὸ γαλλικόν
ἢ τὸ γερμανικόν, παρ' ἀπὸ τὴν ἀρχαίαν ἐλ-
ληνικήν. Τί νὰ γίνῃ!

Τί σύμπτωσις! Καὶ τὸ *Φλάμπουρο* τῆς
Ἑλευθερίας ἐσκέπτετο νὰ μοῦ προτείνῃ νὰ
κίμω ἔρανον ὑπὲρ τῶν Ἀπόρων, ἀλλὰ τὸ ἐ-
πρόλαβεν ὁ Ἑγγόνος Αὐτοκράτορος. Φαντα-
σῆτε λοιπὸν μὲ πόσον ἐνθουσιασμόν ἐπιδόκι-
μαίε τὴν ὥραιαν ἰδέαν!

Χαίρω πολὺ διὰ τὴν ἀπόφασίν σου, *Μι-
κροῦλα Πατριὰ*, καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ μοῦ
γράψῃς τώρα συγγά. πολὺ συγγά, ἀφοῦ ἐπέ-
ρασαν ἑπτὰ χρόνια ἀπότομα εἰσαὶ συνδρομητριά
μου, χωρὶς νὰ μοῦ γράψῃς καθόλου. Δὲν εἶνε
κρίμα;

Ὁρατότητα μοῦ περιγράφεις τὴν ἀνατολὴν
τοῦ κομήτου, *Γέρο τοῦ Μωρηά*. Ἀλλὰ τί
μοῦ ἔγραψες πρὸ ὀλίγου καὶ δὲν σοῦ ἀπήντησα;
Δὲν ἐθυμοῦμαι. Δάδες τὴν καλωσύνην νὰ ἐ-
παναλάβῃς τὰς ἐρωτήσεις σου.

Ρήμα Φερεαίε, δὲν ἔχει κανὲν λάθος τὸ ὑπ'
ἀριθ. 224 Κρυπτογραφικόν. Ὅταν τὸ αὐτὸ
γράμμα ἐπαναδύναται δις ἢ τρίς, δὲν εἶνε
ἀνάγκη νὰ σχηματίζεται νέα λέξεις εἰς κάθε
ἐπανάληψιν. Ἀπὸ τὸ 6 λοιπὸν περαιοῦμεν ἀ-
μέσως εἰς τὸ 7, χωρὶς νὰ μεσολαβήσῃ πάλιν
τὸ 1.

Καλλιφύλλον Ρόδον, σὲ συγχαιρῶ δι' αὐτὰ
ποῦ μοῦ γράφεις διὰ τοὺς ἀπόρους, διότι μαρ-
τυροῦν μεγάλην εὐγένειαν ψυχῆς. Συνδρομη-
τὴν μὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα δὲν ἔχω εἰς τὴν πόλιν
σας. Ἄν εἶνε κανένας φίλος σου, προσπάθησε
νὰ τὸν ἐγγράψῃς.

Ἀχ, αὐτὰ τὰ μαθήματα, *Λευκὴ Περιστε-
ρά*!... Τόσον δύσκολον εἶνε νὰ οἰκονομῇς ὁ-
λίγον καιρὸν καὶ νὰ στέλλῃς συχνότερα ἀπὸ
αὐτὰ τὰ χαριτωμένα γράμματα; Ἀς εἶνε!
μὲ παρηγορεῖ ἡ ἰδέα ὅτι πλησιάζουν αἱ δια-
κοπαί...

Κυθηραϊκὴ Ἀδρῆ, πολὺ μ' ἐχαρίστησεν
ἡ ἐπιστολή σου, ἡ μαρτυροῦσα τὴν ἀγάπην.
Ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾷς δὲν ἐνεγράφη μέχρι σή-
μερον. Ἐλπίζω ὅτι θὰ τὸν προτρέψῃς καὶ
πάλιν, ἀφοῦ ἔχεις τόσον πόθον νὰ ξεσπαλώσῃς.

Βεβαίως, *Ἐμμι*. Δ. Τσολάκη, ἀφοῦ ἐνε-
νάφη τρίμηρος συνδρομητὴς, εἰμπορεῖ νὰ πά-
ρῃ καὶ ψευδώνυμον, πληρώων 1 δραχμὴν,
καὶ νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς ὅλους τοὺς Διαγω-
νισμούς. Μόνον διὰ τὴν Σελίδα Συνεργασίας
δὲν εἰμπορεῖς νὰ στείλῃς, διότι αὕτη εἶνε προ-
νόμιον τῶν ἐτήσιων συνδρομητῶν.

Ἐξηγτανέστε οὐκ ἔχει τὸ σπῆτι τῆς *Φα-
σιανῆς τοῦ Σαντελέ* καὶ ὅλες αὐτὲς τὰς ἀ-
νεδοκαταβάνει χιλίες φορές καὶ ποὺ περιμέ-
νει τὸ φυλλάδιόν μου. Νὰ γυμναστικὴ μιά
φορὰ! Ἀλλὰ καὶ πόσα ἄλλα δὲν μοῦ γράφει
σήμερον ἡ ἀγαπητὴ μου φίλη! Περιῶλι τὸ
γράμμα τῆς! Κ' ἐκεῖνα τὰ χαυνοῦνὰ ἀνέκδοτα
τί νόστιμα!

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορροπῶνται: «Μία μήτηρ» (ἀκατάλ-
ληλον διὰ τὰ παιδιὰ) — «Ἡ Ἑνημετέρι» (ὠραίο-
τατον ποίημα ἀλλὰ μὲ στίχους μετρίως λαν-
θασμένους· κρίμα! δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ξανα-
γραφῇ;) — «Στὴν πατρίδα» (κοινόν) — «Ἡ
μάννα» (ἀκατάλληλον διὰ παιδιὰ) — «Ποῖον
τὸ εὐαρεστότερον αἰσθητὸν» — «Μάιος» (ἀτε-
λεχον) — «Ἡ δύσις τοῦ Ἡλίου» (στίχοι ἀ-
τημέλητοι) — «Τὸ θέρος» — «Τὸ ὄφρανον»
— «Ἀναμνήσεις» (πρωτοπραγματικὸ καὶ συγ-
χρόνως ἄσχητον μὲ τὴν πρωτομαγιά· ἀφίνει μιά
ἀλλόκοτη ἐντύπωσι· καλογραμμένον ὅμως, καὶ
γρήγορα περιμένω κανένα ἄλλο) — «Ποῖός
νάνε;» (κοινόν) — «Τὸ ἀποθαμνόν» (ἀκατάλ-
ληλον) — «Ἡ βίβλος τοῦ Διαβόλου» (ἀτε-
λεῖς πληροφορίαι) — «Τὸ χαμένον σόδιον»
(κακομεταφρασμένον) — «Τὰ σῶμα τοῦ Βυρ-
φών» (μοῦ τὸ ξανάστελταν.)

Ἔτσι αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα δὲν ἔχω νὰ ἐγ-
κρίνω παρὰ μερικὰ Παιδικὰ Πνεύματα καὶ
μερικὰ Παίγνια τοῦ Σημαιοφόρου Ἑλληνας
καὶ τοῦ Ἑυαγγέλου Γ. Παπανικολάου.

ΕΡΑΝΟΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ

[Πρότασις τοῦ Ἑγγόνου Αὐτοκράτορος· ἴδε
Ἀλληλογραφίαν τοῦ 21ου φύλλου.]

Α' ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ

Οἱ πρώτοι δώδεκα οἱ ὅποιοι ἐσημειώθησαν
εἰς τὸ 22ον φύλλον εἰσέφεραν ἐν ὅλῳ δρ. 4,40.

Νεαὶ εἰσφοραὶ: *Μέλλουσα Νικητρία* Ἑλ-
λὰς λεπτὰ 20, *Βεζαντινὸς* Ἀεὶδὸς λ. 10, *Σε-
μινὸν* Ἰων λ. 10, *Πτωχικὴ Καλόβη* λ. 10, *Μαρίνα Δ. Μάρκον* λ. 10, *Φ. Θ. Καραγι-
κολὸς* λ. 10, *Μαρία καὶ Γεώρ. Ι. Χαϊδόπου-
λος* λ. 20, *Κορυθαίολος* Ἐκτωρ λ. 10, *Θραν-
οθεῖσα Καρδία* λ. 10, *Δασαμένον* Ἀρκάδι λ. 10, *Οὐρανία Μολιχ* λ. 10, *Εὐέλπι* Μέλλον λ. 10, *Ἀγγελικὴ Χ. Καπριτσίου* λ. 20, *Νεφε-
ληγερέτης* Ζεὺς λ. 60, *Ὀνειροπόλος* τῆς Δό-
ξης λ. 20, *Φλογέρα* τοῦ Βασιλῆα λ. 10, *Φα-
ναριωτόπουλον* λ. 10, *Ἀγοραστὴς ἐν Πειραιῶς*
λ. 10, *Ποθητὴ Κωνσταντινούπολις* λ. 10, *Μι-
κρός* Ἀργοναυτὴς λ. 30, *Πανελλήνιος* Ἰδέα
λ. 10, *Ὁραὶ* Ἀμαδὸν λ. 10, *Χωτικό* Ἀ-
κρογιάλι λ. 10, *Ἑλενθ. Π. Κίτος* λ. 40, *Λευκὴ Περιστερά* δρχ. 1, *Ξανθοῦλα* τοῦ
Παλαίου Φαλήρου λ. 10, *Ταῖτο* λ. 50, *Κε-
κυραϊκὸς* Ἀστὴρ λ. 40, *Ρεζεντὰ* λ. 60, *Ἑρὸς*
τοῦ Μωρηά λ. 10, *Ρήμας Φερεαίος* λ. 20, *Καλ-
λίφυλλον Ρόδον* λ. 20, *Θεοδ. Θ. Κιαζίδης* λ. 30, *Ἀμάραντο* Λουλοῦ λ. 20, *Πλοῦταρχος*
Νέμος λ. 40, *Γ. Σ. Σημίτης* λ. 10, *Φλάμ-
πουρο* τῆς Ἑλευθερίας λ. 50, *Κυθηραϊκὴ*
Ἀδρ

